

ЛЪВЧЕТО

Василь, третото дете на бедната вдовица Гина Кунчева, както винаги се събуди най-рано от всички. Той полека се измъкна изпод чергитѣ. Пристѣпи на прѣсти, за да не събуди майка си и другитѣ три деца. Следъ това седна въ жъгла на собата и почна тихо да

навива кълбета. Отъ време на време той хвърляше погледъ къмъ спящитѣ. Следъ като бѣ работила цѣль день на стана, вечеръ майката си лѣгаше пребита, съ изтрѣпнали рѣце. Сестра му Яна пѣкъ предѣше и вѣртѣше чекръка. По голѣмиятъ братъ Христо чиракуваше при единъ абаджия. Само най-малкиятъ Петърчо бѣ невръстенъ и не можеше още да помага на сиромашкото семейство.

Съ помощта на трудолюбивитѣ си деца вдовицата Гина се мжчеше да изхрани осиротѣлото семейство. Ала откакъ Христо бѣ станалъ чиракъ, а Василь бѣ трѣгналъ да учи при даскала наустницата, бедната жена едва смогваше да изпълни съ дъщеря си взетата людска работа.

Затова Василь, преди да

отиде на училище, искаше поне малко да помогне на майка си и сестра си. Той тихичко навиваше преждата на едри шарени кълбета и ги нареждаше край стената. Изведнажъ той трепна.

— Василе, ти пакъ нѣма да си отспишъ, чедо. Остави тая работа, ами вземи си научи уроцитѣ!

— Азъ си знамъ вече урока, мамо. Ами искамъ да ви приготвя баремъ кълбета. Я вижъ колко прежда има днесъ да преде Яна!

Гина се усмихна. Погледна съ обичъ умното си дете. Ако не бѣше Василь да изпълва съ пѣсенъ и звѣнливъ смѣхъ дома ѝ, кой знае какъ щѣше тя да понася тежкия вдовишки животъ.

— Остави, синко, ами си приповтори урока, — настоя